Béres Attila

Avagy a második önarcképhez

Régóta nem írtam verset
reméltem, hogy nem végleges
a reménykedés nem állandó érzés
előjön néha:
hogy feléledhet még a képzelet

De képzelet kell-e a képzelhetetlenhez
a viszketés a szúrás tompa fej
érbredés tarkótájt a görcs
hogy ma is az lesz mint tegnap
csak mélyebben lejjebb
szorít

nincs rajzolt önarckép
a tükör az megvakult,
magamat nem látom
csak azok a képtelen hátterek

ott háttérben gyorsulva tűnnek el
a földek, a vizek, a hegyek,
a gyárak, vetemények,
épületek, lovak, gulyák,
a bányák is,
falvak, vonatok, tegnap még személyek,
korszakok, könyvek
könyvekből elpárolgó
szavak

de a többi ember meg
nyugodtan tovább
pörkölt és hamburger,
időjárás fesztivál falunap
les volt-nem volt les anyád
koszorúzás átadás premier
megemlékezés díszőrség

és összekeverednek a szavak,
és mire hazaérsz a boltból
a szatyorban a krumpli megrohad,
és nem jár a busz és a feltúrt utcákon
Lamborghinik gázolnak kidöntenek
letarolnak
öregasszony gyerek kerítés oly mindegy
nem írok nem leltározok
a versek áradó tömegében
mást mutat a tender:
hogy a leltár
nem költőnek való feladat

hát vigyétek, vigyétek, vigyétek
mi-minden van még
vigyétek mind ami van még
az összes sárga gumikacsát
a tűzoltóautó leesett kerekét
a hasadt építőkockát
a kaleidoszkóp műanyag cserepét
a néma biciklicsengőt
a plüssmaci kivájt szemét
a sánta zsiráfot, és a spájzból
a bűzölgő káposztafejeket
a fürdőszoba csöpögő csapját
a letört kilincseket
könyvek is mind
a meghalt nagypapa szétfoszlott fáslijait
tépjétek ki az lyukas zsebeket
vigyétek a csorba tányért amiből
a megdöglött kutya evett,
és vigyétek az üres virágcserepet
az elgurult üvegszemeket
a marék homokot
de akkor már tényleg mindent
a múltat a jelent a jövőt
minden időt minden színt
illatot emléket
az izmot, ami felemelné a fejet
meg amire nincs szavam

de örökre
semmi ne maradjon
mindent vigyetek
ameddig bírjátok
ameddig bírjátok még
ameddig
meddig
mosolyogj a telefonba
integess